

„Fotbal vždy odrážel italské politické klima, a proto je na něj nahlíženo coby na legitimní arénu pro soupeření aktérů ze všech možných stran politického spektra. Mussoliniho PNF (Partito Nazionale Fascista), liberálové, katoličtí aktivisté a všemožné další pravicové i levicové organizace si ho tedy cenili a cení coby prostředku pro získávání nových stoupenců. Kariéry mnohých politiků se často paralelně prolínají s vedoucími posty v rámci fotbalových klubů.“

in Alberto Testa, Words and actions: Italian ultras and neo-fascism, *Social Identities* Vol. 14, No. 4, July 2008, s. 473-490. London: Routledge.